

kommet med i sine korte bemærkninger og nu igen bekræfter i sin ordførertale, nemlig at man i Venstre faktisk har den politiske holdning, at dansk valutapolitik og dansk rentepolitik skal afgøres i Frankfurt. Argumentet om, at det i dag alligevel er Bundesbank, der bestemmer, bliver brugt. Jamen det er jo ren underkastelse. Er det simpelt hen, fordi fru Charlotte Antonsen og Venstre ingen tillid har til det danske Folketing? Man kan selvfølgelig godt finde nogle referencer tilbage i 1970'erne, hvor der var natlige samråd om, hvor den danske valutakurs skulle ligge, men sådan er det jo ikke i moderne tid. Der er fuldstændig konsensus i Folketinget om at føre en hårdkurspolitik, så hvorfor den underkastelse over for fremmede magter?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Først til hr. Keld Albrechtsen: Jeg er ikke enig i det, hr. Keld Albrechtsen siger. Det kommer nok ikke som nogen stor overraskelse. Jeg tror, der kan være mange årsager til, at Den Nationale Front går frem i Frankrig. Det behøver ikke alene at have med arbejdsløsheden at gøre. Det er jo det, der er hr. Keld Albrechtsens bekymring, sådan forstår jeg i hvert fald spørgsmålet. Herhjemme er Dansk Folkeparti gået frem, selv om vi har haft en stigende beskæftigelse. Så de to ting hænger ikke nødvendigvis sammen.

Til hr. Kim Behnke: Venstre er ikke et alt eller intet-parti. Ligesom med Amsterdamtraktaten, hvor jeg da gerne vil indrømme, at vi føler, det er meget små skridt, der bliver taget – de er trods alt i den rigtige retning – siger vi ja til det, for vi har ikke den holdning med alt eller intet, som man lidt har på fløjene.

Så er der spørgsmålet om underkastelse. Problemet er jo, om jeg så må sige, landets størrelse. Danmark er jo et åbent land, og det er vi jo enige om at vi fortsat ønsker at være, og vi ønsker også fortsat handel, og alene af den grund kan vi jo ikke suverænt i Danmark bestemme vores egen rente, for vi er afhængige af, hvordan landene omkring os gebærder sig økonomisk. Så spørgsmålet er, når vi taler ØMU, om det er den tyske nationalbank, eller om det er en fælles europæisk nationalbank, der skal bestemme det danske renteniveau. Der er ikke nogen, der har tænkt sig at spørge os alene, og derfor er diskussionen om, hvorvidt det skulle foregå i det danske Folketing, helt ved siden af.

I øvrigt er det jo ikke i nyere tid foregået i det danske Folketing. Vi har jo netop haft en temmelig uafhængig Nationalbank her i landet, som har fastlagt renteniveauet, så jeg mener ikke, der er tale om nogen form for underkastelse. Tværtimod giver den økonomiske stabilitet, der lægges op til, os en større økonomisk frihed til at planlægge vores økonomi efter egne ønsker.

Lene Espersen (KF):

Jeg vil gerne starte denne forespørgsel med at slå to ting fast: For det første, at den forestående folkeafstemning om Amsterdamtraktaten intet har med den fælles mønt at gøre. For det andet, at Danmark har et forbehold om deltagelse i ØMU'ens tredje fase, og at vi derfor er udelukket fra at deltage i euroen og ØMU'ens tredje fase. Den eneste måde, hvorpå vi kan ændre den tilstand, er ved at afholde en folkeafstemning i Danmark og få et flertal af vælgerne til at sige ja til en eventuel deltagelse i ØMU'ens tredje fase.

Pr. 1. januar 1999 ventes 11 EU-lande at erstatte deres nationale valutaer med en fælles europæisk valuta, og det betyder, at disse lande får en fælles penge- og valutakurspolitik. Formålet med den øvelse er at skabe større økonomisk og social samhørighed, skabe valutarisk stabilitet og fjerne nogle af de barrierer, som altså stadig væk eksisterer, og som gør, at det indre marked ikke fungerer hensigtsmæssigt. Det vil den fælles penge- og valutakurspolitik medvirke til at det indre marked kommer til.

Selv om Danmark altså ikke deltager i euroen – det kan vi ikke på grund af vores forbehold – vil den fælles valuta alligevel også have indflydelse på os.

Derfor er det også relevant at diskutere vores forhold til euroen. For Danmarks vedkommende vil 50 pct. af udenrigshandelen foregå med disse lande, og det betyder, at vi fremover vil skulle handle i euro, hvis ellers vores udenrigshandel bliver ved med at være på det nuværende niveau.

Den fælles valuta vil fjerne valutakursusikkerhed og transaktionsomkostninger, og det vil bidrage til at øge prisgennemsigtigheden på markederne. Det giver faktisk sig selv, for når man afregner det hele i den samme valuta, så er det jo nemt at sammenligne priserne, og det vil altså øge konkurrencen for såvel virksomheder som for den finansielle sektor, hvilket endegyld-